

danske Befolkning, saa at den nu kan se Sygdom anderledes frit i Øjnene, end den før har kunnet, og derfor er det med dyb Bekymring, jeg har set denne Paragraf i Lovforslaget. Vi fik i 1924 en lille Forsmag paa, hvad det vil sige kun at have delvis Lægehjælp. Under Konflikten mellem Læger og Sygekasser, som i de jydsk Sygekasser førte til, at der i længere Tid ikke var nogen Akkord mellem Læger og Sygekasser, herskede der meget sørgelige Tilstande mange Steder rundt om i Smaahjem, hvor der kom Sygdom. Jeg ved godt, at den ærede Ordfører for Venstre under Forhandlingerne i Folketinget talte netop om Aaret 1924 som et særlig gunstigt Aar for Sygekassernes Økonomi. Han talte om det paa en saadan Maade, at man fik Indtryk af, at det egentlig var et Jubelaar for Sygekasserne. Men man kan være ganske vis paa, at Sygekassemedlemmerne jubede ikke. Jeg havde netop i det Aar Lejlighed til at iagttage en hel Del Forhold paa nært Hold, og jeg saa da, hvordan denne Konflikt virkede, hvordan den bragte Uro og Ængstelse ind i en Mængde Smaahjem. Skønt jeg fra 1892 har fulgt Sygekassernes Udvikling med meget stor Interesse, var det først Konflikten i 1924, der viste mig hele Sygekasseinstitutionens Betydning for det danske Folk og for Tusinder af Smaahjem rundt omkring i Landet.

Efter at have set paa de forskellige Paragraffer kommer vi saa til det centrale i Lovforslaget, de 4 Mill. Kr.s Nedskæring af Statens Tilskud. Til § 2 er der føjet et nyt Stykke, hvori det hedder: „Ministeren for Sundhedsvæsen bemyndiges til i de første 3 Aar efter denne Lovs Ikrafttræden indenfor et samlet Beløb af 100 000 Kr. aarlig at bevilge et ekstraordinært Statstilskud til saadanne Sygekasser, som paa Grund af ganske særlige Forhold har været ude af Stand til at opsamle en passende Reservefond.“ Se, denne Tilføjelse til Paragraffen kan mit Parti og jeg ikke have noget imod. Vi tager med Glæde mod hvert et Halmstraa, der i disse Tider rækkes Sygekasserne, selv om vi ganske vist betragter de 100 000 Kr. kun som en Draabe i Havet, naar der er Tale om en effektiv Hjælp til de danske Sygekasser i de kommende Aar. Muligvis kan de 100 000 Kr. ogsaa være en Stødpude for den højtærede Ministers Samvittighed, hvis han skulde trænge dertil i de følgende Aar.

Hvad angaar selve Nedskæringen, foretages den paa tre Omraader. For de to af disse Nedskæringsomraaders Vedkom-

mende mener Sundhedsministeren, at han kan anvise fuld Kompensation, nemlig for Nedsættelsen af Statens Tilskud til Lægehjælp fra 4 Mill. Kr. til 1,6 Mill. Kr., altsaa en Nedsættelse paa 2,4 Mill. Kr., samt for Borttagelsen af Statens Tilskud til Medicin paa 1 050 000 Kr. Sundhedsministeren siger, at blot Lægerne vil nedsætte deres Sygekassehonorarer med 10 pCt., vil Sygekasserne ikke mærke denne Nedskæring, og hvad Medicintilskuddets Borttagelse angaar, vil man søge at give Kasserne Anvisning paa mere hensigtsmæssig Brug og Indkøb af Medicin. Jeg kan nu ikke nægte, at jeg finder, at Sundhedsautoriteternes Anvisninger er noget kostbare. De anerkendte Sygekasser skal altsaa afgive 1 050 000 Kr. for at faa en Anvisning paa fornuftig og hensigtsmæssig Brug og Indkøb af Medicin. Det er en Anvisning, som jeg synes, det maa være Sundhedsautoriteternes Pligt at give gratis ikke alene til Sygekassemedlemmer, men til hele det danske Folk. Endnu har vi ikke set Frugter af de Anstrengelser, som den højtærede Sundhedsminister har gjort sig i Retning af at opfylde det Løfte, han her har givet Sygekasserne, men vi har heldigvis ogsaa 3—4 Maaneder tilbage, inden denne Lov træder i Kraft, og jeg haaber, at det inden den Tid vil blive Sundhedsministeren muligt at opfylde sit Løfte. Jeg vil i den Anledning rette det Spørgsmaal til den højtærede Sundhedsminister, om han har i Sinde inden 1. Oktober i Aar at ophæve den kongelige Resolution af 8. Maj 1917, som giver Apotekerne Ret til at tage de samfundsmæssigt set ublu Medicinavancer.

Saa tales der altsaa om, at Lægehonoraret skal nedsættes med 10 pCt., for at Sygekasserne ikke skal komme til at mærke den Nedskæring, Staten her foretager. Jeg har heller ikke hørt noget om, hvad den højtærede Sundhedsminister har foretaget sig i den Sag. Derimod hørte jeg det ærede Medlem, som var Ordfører for det konservative Folkeparti under anden Behandling i Folketinget af Sygekasselovforslaget, Dr. Lou, sige, at han havde forhandlet med Formanden for Den danske Lægeforening og faaet det Svar af denne, at han var forstående overfor Spørgsmaalet. Men jeg vil nok sige, at fra at være forstående overfor Spørgsmaalet og til at faa det ordnet paa en for Sygekasserne virkelig forsvarlig Maade er der et meget stort Spring. Jeg vilde være blevet betydelig mere beroliget, hvis den højtærede Sundhedsminister havde faaet en